

El nou curs escolar a Cervera

El curs escolar ha començat amb força normalitat a Cervera, amb novetats significatives i no sense alguns sobresalts, ja superats, de diversa índole, com les queixes d'alguns perquè no els havia tocat el centre que desitjaven –però aquí la zonificació acordada i els punts de cada família és el que mana–, els problemes amb l'horari del transport escolar, el tancament sobtat i sense previ avís de les monges i el recent ensorrament d'unes obres al Josep Arques. Les comissions d'escolarització, amb representants de tots els sectors i totes les administracions implicades han facilitat, certament, la resolució d'alguns conflictes.

Però aquest inici de curs ve marcat per una fita realment històrica per a Cervera: la inauguració de l'edifici del CEIP Les Savines. La nova escola venia funcionant, i bé, des del curs 2006 en uns barracons, però no es fins ara que el centre disposa d'un flamant edifici dissenyat per l'arquitecte Santi Ibarra. Les Savines funcionen perquè el departament va lliurar l'edifici a temps i, sobretot, perquè els membres de l'equip directiu hi han deixat la pell durant l'estiu, perquè ara tot estigués a punt, tal com ha sigut. Les Savines (amb 187 alumnes matriculats la primera setmana de setembre i 34 vacants) s'uneix al Jaume Balmes (421 i 25, respectivament) i al Mossèn Josep Arques (421 i 50, respectivament) en l'oferta d'ensenyament públic a Cervera.

Igualment cal remarcar el manteniment de totes les línies de batxillerat als nostres dos centres, l'IES Antoni Torroja (307 alumnes matriculats i 19 vacants) i l'IES La Segarra (324 i 62, respectivament), que s'havien vist amenaçades per la política del departament d'Ensenyament, però l'espasa de Dàmocles segueix damunt dels nostres batxillerats. En canvi cal lamentar que l'aritmètica de la matriculació hagi provocat alguns grups de 35 alumnes, que són excessius per classe i insuficients, segons els criteris del departament, per obrir un grup nou.

I no és una notícia menys significativa que allò que fins ara era una 'aula' per a adults, s'hagi convertit, oficialment, en una 'escola' per a adults amb capacitat per a 250 estudiants, i avui poblada per 136 alumnes, quatre docents i un administratiu, amb una barreja de gent gran i de gent no tan gran que va abandonar l'ESO amb menys de 16 anys i ara lluiten per millorar les seves expectatives personals i laborals invertint en educació. I en aquesta línia social el centre ocupacional l'Espígol també compta amb 16 usuaris.

Aquests èxits, materialitzats ara però que són el resultat de l'esforç de molta gent i de molts colors, no signifiquen pas que ho tinguem tot fet. La propera legislatura municipal haurà d'abordar seriosament la creació d'una nova llar d'infants, perquè l'Arrel, amb 150 alumnes, ha arribat al seu límit. S'haurà de saber gestionar la implantació d'una tercera línia en un institut i caldrà saber gestionar, en clau de ciutat i comarca i no de centre, el futur dels batxillerats. També s'hauran de millorar les instal·lacions obsoletes dels centres públics que ho necessitin. I per acabar caldrà treballar dur, ensenyants i famílies plegats, per millorar la qualitat de l'ensenyament, amb autèntics projectes docents compartits i ambiciosos.

La imatge del mes

Foto: J. Prat

Indubtablement una de les millors notícies en el camp educatiu a Cervera, és l'inauguració del nou centre de l'escola Les Savines.

Actituds

Joan Vallaura
Paer en cap

S'acosta la **Festa Major del Sant Crist**, que enguany presenta diferents novetats fruit del treball de col·laboració entre la Paeria i l'entitat Seny Major, que agrupa diferents grups de cultura popular de la ciutat. Tot amb un objectiu clar: pujar un graó més en el camí de millorar la celebració de la festa i convertir-la en la "Festa Major de la cultura popular". No m'estendré explicant les novetats perquè aviat estaran a l'abast de tothom, ja que està a punt de presentar-se el programa de la Isagoge i de la Festa Major. Però sí que m'agradaria demanar a tots els cerverins i les cerverines una actitud participativa, oberta i festiva davant de les noves propostes, que ens facin sentir la ciutat una mica més nostra. En definitiva, si fem una festa major més de tots, també fem una ciutat més de tots.

Continuant amb ordre cronològic, durant el mes d'octubre es presentaran públicament els treballs del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), pas previ i imprescindible per poder procedir posteriorment a la seva aprovació inicial en un ple de la Paeria si hi ha acord entre una majoria de grups polítics municipals.

Abans de començar aquest procés informatiu em sembla molt important explicar algunes de les característiques del treball fet fins ara, així com també de les fases que s'hauran d'anar seguint, sobretot per ajudar a desfer malentesos o interpretacions interessades.

Els documents que es presentaran són fruit del treball de diferents tècnics, arquitectes, juristes, especialistes mediambientals, tant del mateix ajuntament com d'altres contractats específicament; fins i tot s'han fet sessions de consulta amb tècnics del departament de Política Territorial i Obres Públiques (DPTOP), responsables de l'ordenació urbanística del nostre país.

Per a la seva redacció s'han tingut en compte els treballs realitzats en l'anterior document del POUM, aprovat inicialment l'any 2006, així com nombroses alegacions que s'hi van presentar; també el Pla Territorial de les Terres de Lleida, altres documents supramunicipals de tipus sectorial i tota la nombrosa normativa urbanística que ha anat apareixent els darrers anys.

També s'han fet sessions de treball dels tècnics amb els responsables polítics, en especial amb mi mateix com a alcalde i el regidor d'Urbanisme; amb la

resta de regidors de l'equip de govern i, darrerament, ja s'han fet tres sessions de treball amb tots els grups municipals, i està previst continuar així fins al moment de l'aprovació inicial.

S'ha de tenir en compte que el POUM és un document de planificació en el qual es marquen unes prioritats sobre el desenvolupament de la ciutat, així com una sèrie de prescripcions urbanístiques i normes jurídiques que han de permetre la seva realització, a més d'una sèrie d'estudis mediambientals, econòmics i socials que les justifiquen i serveixen de base per prendre decisions de la manera més objectiva possible.

Però si això encara no és suficient, el procés d'aprovació és prou llarg i transparent perquè en tot moment es disposi de tota la informació i si algú es veu perjudicat pugui manifestar-ho. El procés comença si hi ha l'acord suficient, amb l'aprovació inicial en el si del ple municipal, i posteriorment s'obre un període d'allegacions en el qual qualsevol persona pot presentar-ne. Després s'ha de procedir a la seva aprovació provisional, també al ple. Posteriorment s'ha de trametre a la Comissió Territorial d'Urbanisme i aquesta introduirà les modificacions que cregui convenients abans de la seva aprovació definitiva.

El compromís de la Paeria és explicar a tothom (mitjans de comunicació, tècnics, entitats, ciutadans i ciutadanes en general) les propostes del POUM, i som conscients que s'han fet amb un objectiu: la millora de la qualitat de vida dels futurs cerverins i cerverines.

És una planificació a llarg termini que vol definir com podria ser la Cervera del 2030, en la qual hi ha aspectes que possiblement tothom vegi molt clars i d'altres que no tant, però sempre s'han proposat tenint en compte les futures necessitats de la ciutat. Per a nosaltres és evident que no es pot anar improvisant sobre la marxa, i que cal tenir un camí marcat tot i que el pas del temps hi anirà introduint canvis que són difícils de preveure en aquest moment. Per la dificultat d'aquesta tasca i per la seva importància voldria demanar a tothom una actitud oberta, participativa i responsable davant d'aquest procés que s'obrirà ben aviat.

A tall de conclusió, a la Paeria continuem treballant pel futur de la ciutat, des d'allò concret i quotidià fins a allò més difícil de concretar i preveure. Les dificultats són moltes i variades, però no per això ens hem d'aturar.

Josep Gual

L'atomització de l'independentisme

Un dia d'aquests hi haurà eleccions al Parlament i decidirem què volem per als propers quatre anys.

Diferents enquestes publicades els darrers mesos posen en evidència que el sentiment independentista està creixent amb força (ajudat per circumstàncies com la sentència del TC sobre l'Estatut), amb dades que diuen que gairebé la meitat dels catalans estarien a favor de la independència del país.

Però aquest sentiment independentista tindrà una difícil traducció en escons. Per una banda, ERC, el partit que sempre l'ha portat per bandera, sembla que rebrà un fort càstig (sempre fent cas a les enquestes); i per l'altra, estan sorgint amb força noves opcions que també volen nodrir-se del patís independentista, com Solidaritat Catalana, liderada per l'inclit Joan Laporta, o l'escissió republicana de Reagrupament, encapçalada per Joan Carretero. A més hi ha tota una munió de petites formacions que porten l'estelada en els seus logos, que difícilment obtindran representació parlamentària, però que tenen la mateixa clientela que els seus germans grans.

Aquesta previsible dispersió del vot independentista (si en el moment que llegiu això hi ha hagut alguna inesperada coalició aquest article no tindrà cap sentit) pot portar a la paradoxa que en el moment de màxima efervescència independentista pitjor representada estigui aquesta tendència al Parlament.

Tot i que és difícil entendre's, per damunt d'ideologies i personalismes hi hauria d'haver una mica de sentit comú per arribar a la utopia popular d'un gran moviment independentista unitari.

Com sempre, pocs (en aquest cas, molts) i mal avinguts.

Conclusions de l'onzè curset d'arquitectura popular

La modernitat, un projecte inacabat?

Associació d'Amics de l'Arquitectura Popular

Entorn el tema de la modernitat

1 L'arribada del Moviment Modern va suposar un canvi en tots els àmbits: social, científic, artístic i econòmic. La idea de modernitat va provocar que s'associés la novetat a progrés i els objectes i costums dels avantpassats es valoressin com a caducs. Aquest model va fer que es perdés molta documentació, estris i construccions antigues.

2 Ara bé, la crisi del Moviment Modern ha arribat a la posició contrària. Es valora en indrets rurals més

la imatge antiga, fins i tot falsejada, que actuacions més creatives i noves. Per exemple, l'urbanisme de molts pobles s'ha convertit en restrictiu, fet que pot originar problemes en la col·locació de les plaques solars o les antenes.

3 És curiós com nosaltres, amics de la pedra, critiquem l'excessiu ús obligat per normativa d'aquesta a les façanes, quan es converteix en un aplacat fora de la lògica constructiva. Quan a més, en molts pobles, la pedra vista era carregada per edificis nobles, com l'església o el castell, i la majoria, feta amb pedra ordinària, era per ser arrebosada.

4 L'ús en l'arquitectura contemporània de materials naturals, com les bales de palla, la terra, la fusta, el vímet i el morter de calç són indicis de com comença a haver-hi un canvi d'actituds en la construcció cap a solucions de baix consum energètic.

La ramaderia actual

5. Cal reivindicar la figura del pastor com a ofici ple de coneixements i que coneix bé l'entorn, ja que la seva activitat té una incidència en la gestió del territori.

6. L'activitat ramadera amb la supervisió de tècnics forestals és una bona pràctica preventiva i econòmica per evitar la propagació d'incendis forestals.

7. La ramaderia davant el canvi climàtic és una activitat que pot reduir els efectes negatius.

La geometria natural

8. És un coneixement mil·lenari utilitzat per diferents civilitzacions i mestres d'obra. S'ha d'intentar recuperar certes energies, mesures i ritmes que permetin el desenvolupament de tot el tema biòtic.

9. Els traçats reguladors ens donen les eines que s'utilitzaven durant l'antiguitat per al disseny i construcció d'edificis i ciutats en harmonia amb el medi on s'emplacen. Així s'aconsegueixen llocs favorables, adients i correctes per al desenvolupament de la vida en general i l'evolució de les persones en particular. La presentació de l'obra de l'escola bressol de Santa Eulàlia de Ronçana, al barri del Rieral, és un exemple d'arquitectura contemporània amb l'aplicació dels paràmetres comentats i amb criteris

de sostenibilitat.

La prevenció dels objectes i de les construccions rurals

10. Cal disposar de catàlegs i instruments legals per protegir el patrimoni

11. És necessari treballar de manera transversal entre les associacions, particulars, ajuntaments... implicant el màxim nombre d'associacions vinculades directament i indirectament en la protecció.

12. Cal fer sentir la veu conjuntament també a les administracions i consensuar polítiques unitàries i coordinades amb un objectiu únic, de país.

13. Després de la visita dels espais que formen el pessebre de Sant Guim de la Plana, dedicat als oficis perduts, hem pogut constatar que hi ha un projecte cultural doble: per una banda forma part d'una llarga tradició de 27 anys dins dels populars pessebres que es fan a Catalunya; per una altra, ha aconseguit en trenta escenes quotidianes de diferents oficis, recollir les eines que utilitzaven, cosa que fa que s'hagi convertit en un museu de referència.

El manteniment i difusió de l'arquitectura popular

14. Cal cercar nous usos per a aquestes construccions del camp i reivindicar la vigència dels usos tradicionals. Els marges o espones són útils, contenen l'erosió dels camps.

15. Cal alabar la feina feta de millora i consolidació de diferents obres de caire local que hem visitat, com ermites i també espais naturals, com la millor manera de cuidar el nostre entorn i donar-li un caràcter que es mereix.

16. Les obres del canal Segarra-Garrigues haurien de tenir un major seguiment de la part executiva, ja que en indrets concrets han enderrocat més marges del previst en el projecte. En la tercera fase del Canal -en els municipis de Verdú i Sant Martí de Maldà-, l'empresa del Canal ha fet fer estudis de les construccions que queden afectades i en un cas s'ha desmuntat una cabana amb la previsió per poder-la traslladar. Convindria que s'estudiés el lloc adequat per poder ser visitada

fàcilment, tant per l'exterior com pel seu interior i que es fes aviat per evitar convertir-se en un racó. Esperem el proper estiu poder-la veure muntada.

17. S'ha de potenciar l'arquitectura tradicional com a eina de coneixement i de promoció del territori.

18. Cal utilitzar les entitats existents com a eines de suport, assessorament i coordinació, com la Coordinadora d'Entitats per la Preservació del Patrimoni de la Pedra Seca dels Països Catalans, la Xarxa de Custòdia del Territori, l'Observatori del Paisatge...

L'opinió dels participants al curs

19. Es valora per part dels més joves, que aquest any ha augmentat el nombre, el fet d'experimentar treballant amb les mans i el contacte amb gent gran experimentada i artesans, on es comparteixen coneixements.

20. Els joves participants del curset són de variats indrets de Catalunya. Caldria

cercar mecanismes de difusió perquè hi participi més la gent jove de la comarca, d'igual manera que les persones que treballen a l'administració els aniria bé per conèixer el territori.

Els Amics de l'Arquitectura Popular, com a organitzadors, volem donar les gràcies a la molta gent voluntarista que hi participa. El fet de ser itinerant comporta que hi hagi una colla d'ajuntaments i associacions que ens deixen espais per poder preparar les conferències. Molts conferencians i professors de pràctiques ja s'han convertit en aquesta família que ens uneix, d'igual manera que hi ha un alumnat fidel que fa que cada anys ens retrobem. A cada poble que anem coneixem gent de la zona que ens acompanya i ens explica les singularitats del lloc i ens obren les portes de moltes ermites, esglésies, cases, molins, pletes i espais naturals que fa que ens sentim ben acollits. També als veïns dels pobles que ens han ajudat a preparar el dinar i als restaurants que hem envaït amb més gent de la prevista i que ens han acollit. A tots ells un fort agraïment.

Balmes: una panoràmica en el bicentenari

Mn. Josep M. Montiu de Nuix

El 28 d'agost d'aquest 2010 ha estat el dia en què ha fet dos-cents anys del naixement de Jaume Balmes Urpià. D'aquí la meua intenció d'aproximar-me a una panoràmica sobre aquest pensador.

En relació amb Cervera, com és ben conegut, va ser alumne, professor i última glòria de la Universitat d'aquesta ciutat.

Com a filòsof ha estat considerat un dels filòsofs cristians més importants d'Espanya. És important la seva obra *Filosofia fonamental*. Pensador de gran influència internacional, té molt a veure amb diferents moviments de renovació de la filosofia. Així, només a títol d'exemple, Max Ettliger, important historiador alemany, a *Geschichte der Philosophie...* afirma que Balmes ha de ser considerat com el més il·lustre representant del moviment neoescolàstic alemany per la gran influència que les seves obres, traduïdes per Lorinzer, van tenir en l'Alemanya catòlica durant la segona meitat del segle XIX.

Com a apologeta cal considerar que el seu llibre *El protestantisme comparat amb el catolicisme en relació amb la ci-*

vilització europea és la seva gran obra.

Com a polític va cercar el diàleg i la reconciliació. Així, per exemple, va promoure, encara que sense èxit, el casament de la reina Isabel amb el comte de Montemolín, fill de don Carlos. Amb això el que pretenia Balmes era aconseguir la pau en aquell segle de les guerres carlines. Actitud conciliadora que aleshores no va ser pas compartida per tothom. Però Balmes no era partidari de la negativitat, sinó que pensava que era necessari tenir un esperit positiu, apostava a favor de fer el bé i no el mal. Com a sociòleg va definir la civilització com la major intel·ligència possible per al major número possible, la major moralitat possible per al major número possible i el major benestar possible per al major número possible. Intel·ligència, moralitat i benestar combinats i generalitzats. També tota la història d'Espanya va ser motiu de la seva reflexió filosòfica.

Com a escriptor va ser molt llegit. N'hi ha prou de pensar en l'èxit que va tenir el seu llibre *El criteri*, així com les traduccions que es van fer ben aviat d'algunes de les seves obres. Pensem, per exemple, en les traduccions al lla-

tí, al francès, a l'anglès i a l'italià. Entre els seus lectors hi havia, per exemple, el mateix Pius IX. Balmes, encara que va ser proposat com a soci de la Reial Acadèmia de la Llengua, no va tenir temps de prendre possessió d'aquest càrrec.

Com a sacerdot catòlic va ser exemplar, tant que es va pensar en la possibilitat d'introduir la seva causa de beatificació i canonització, si bé aquesta iniciativa de moment no ha prosperat. Dins de l'església del seu temps va ser una persona influent, es diu que molts dels nomenaments dels bisbes espanyols tenen a veure amb propostes fetes per ell. Sembla ser que hi ha documentació sobre el seu nomenament com a cardenal, però que no va arribar a ser consagrat com a tal.

En Balmes, com en tants autors, es troben algunes afirmacions de valor definitiu i altres de discutibles, però en tot cas la seva producció es la d'un geni que va voler arribar a un diàleg amb la gent nova. Si pensem que Balmes és del passat, pensem també que tots nosaltres també algun dia serem del passat, a l'igual que tot el que és més modern esdevindrà també passat: la matemàtica moderna és ja vella.

La baixada de Sant Magí

Quan el rellotge marca les vuit en punt de la tarda, arriben els animals i els portants a la plaça de l'Estació. Allí ens espera una multitud de gent amb criatures que estan il·lusionades per tocar el bestiar i també fer-li una mica la murga.

Ja sona la música dels alumnes del conservatori de Cervera i els animals es posen en marxa. Jo m'avanço per veure la comitiva des de casa

mentre ells van passant pels carrers General Güell, plaça Sant Miquel, carrer Santa Anna, plaça Santa Anna i carrer Major, i quan arriben a casa meva, només aconseguixo veure el carro carregat amb mantells i barretines que van al pas del cavall. El balcó està tan ple de flors que no he pogut veure res més.

Quan arriben a la baixada de Sant Magí, el carro amb les criatures s'ha

de descarregar perquè és molt perillós i podrien saltar les rodes, a més els animals rellisquen.

Tots els devots van a la capella a veure Sant Magí, màrtir gloriós.

Al dia següent es reparteix l'aigua i al capvespre es fa ball. Es pot ben dir que la festa de Sant Magí és la més maca de Cervera i amb més tradició.

Roser Boldú

De part de l'àvia

Jo sóc jove, i per tant m'agrada sortir de festa i m'agrada l'Aquelarre. Però la meua àvia, que viu al nucli antic, en té ben bé prou de festes quan acaba l'estiu. Quan li dic que es queixi, em diu que ella no en sap d'escriure, i que a la gent gran ningú els fa cas. Per això m'he decidit a donar-li veu amb aquest diàleg que vam tenir.

—Quina barra que tenen! Després d'una setmana d'Aquelarre encara els donen permís per fer un sopar al Carreró, amb la música a tot drap! (això va ser divendres passat, dia 3). No hi ha cap respecte pel descans dels veïns i és una burla de qui el fa però sobretot de l'irresponsable de l'ajuntament que els dóna permís. Ara resulta que es pot fer un sopar (amb tot el sorollam que comporta) a mig carrer Major, que has de passar pel costat i dissimulant perquè els beguts no se'n fotin de tu a la cara. Que els deixin un local!

—Àvia, però l'Aquelarre és una excepció.

—Abans era una excepció. Ara ja en són quatre! Que ara ja comencem dimecres! Una cosa és dormir malament una nit, però quatre! Jo ja no tinc edat per aguantar-ho.

—Però dimecres era tranquil. Va acabar d'hora.

—No pas fins a les dues, com ens van dir. A quarts de quatre encara tocaven. I no és només la música, és que tota la nit sens beguts cridant pel carrer!

—A això no s'hi pot fer res...

—Doncs jo trobo que la policia podria passejar-se pel carrer Major per fer-los callar o marxar. Que per això hi són: per garantir el dret dels veïns a poder viure aquí!

—Però va ser un dia simpàtic, com els d'abans.

—Quin sentit té allargar aquesta festa? Si divendres ja és com dissabte, i aviat el dijous ho serà... I cada any començarem abans tot plegat per fer el mateix, sense cap personalitat ni diferència.

—Hauràs d'anar a dormir a ca la tieta...

—Jo ja només dormo bé al meu llit. Però amb quin dret ens fan fora de casa? Quina festa és aquesta que els seus veïns, en lloc de gaudir-la, han de marxar? Ni la migdiada no podem fer, perquè a les tres de la tarda estan fent la prova de so del ball de la nit!

—La veritat és que es podrien reduir les molèsties baixant els volums, que tampoc ens deixen parlar a la plaça...

—Acabareu tots sords. Ho diuen els metges. Posen uns baixos que ni amb taps pots dormir. I haurien de limitar els horaris. Per què s'ha de començar a la una o més tard? Per què no es pot començar a les onze i a les dues fora?

—Això ho veig difícil...

—És una qüestió de respecte: acaben a les cinc i a quarts de sis, mentre desmunten i no queda ningú, encara posen la música enllaunada! Això ho feien el dia dels Carranquers. Perquè no és només un dia. Comencem per Corpus amb aquest invent dels Carranquers, festa del jovent, abans les Músiques Tendres, Sant Magí, l'Aquelarre... Si a cada entitat li donen permís per fer un ball a la plaça, aviat no tindrem caps de setmana de silenci...

—A mi per Sant Magí també em desperten les campanes a tot drap a

quarts de set del matí!

—Ja us està bé. Així enteneu què és no poder dormir. Però tens raó: tampoc no caldria.

—És innecessari! Ara tenim despertadors per a qui vulgui anar a missa. Aquestes tradicions absurdes...

—Com la dels trabucaires... Ja em diràs quina gràcia té sinó trencar-te els timpans... I de tradició cerverina, res de res!

—Tens raó, a ningú li agrada. Caldria posar unes normes per poder fer la festa, però molestant menys els veïns.

—Els dies de soroll al nucli antic, que puguin molestar els veïns, haurien de ser comptats, amb menys volums i fins a hores raonables. És que ho sent la tieta des d'allà dalt! I sinó que ho facin al mig d'un camp llaurat.

—No és el mateix.

—Ara mateix, viure al nucli antic són tot desavantatges. Jo acabo l'estiu dels nervis, de dormir poc i veure el poc respecte cap als veïns. I la gent que venia els caps de setmana per descansar ja s'han buscat llocs més tranquils. Si volen promoure que la gent vingui a viure aquí, ho fan ben malament.

—Hi ha gent a qui li agrada.

—Un dia, però per viure-hi... La gent n'està farta. A les botigues es queixa tothom, però ningú truca la policia ni fa queixes a l'ajuntament. Encara passes per vella rondinaire.

—Doncs avui ho escriurem, àvia. Però jo no ho signo o si no els amics se'n fotran de mi.

—Així anem de sentit comú i d'arrogància en el jovent.

Làvia

Els carrers de la nostra ciutat estan cuidats? Tot és culpa de l'incivisme?

Benvolgut regidor de Serveis Municipals i Entorn Rural, Sr. Josep Ortiz i Bernaus.

Després de les vacances és hora d'iniciar un nou curs, no només escolar sinó que també polític, i per tant, dels nostres dirigents polítics locals que a tots nosaltres ens representen.

Començar un nou curs polític, i amb certa analogia amb el curs educatiu, hauria de suposar tenir una sèrie d'objectius molt ben definits d'allò que es vol aconseguir per a la nostra ciutat de Cervera. Tanmateix, cal escollir una metodologia organitzativa idònia per poder desplegar satisfactòriament aquesta idea, i que d'aquesta manera esdevingui tota una realitat que pugui quedar reflectida a la retina de tots els cerverins i cerverines.

És justament per aquesta dicotomia plantejada, que un veí preocupat per Cervera li adreça aquest text.

En primer lloc, pel càrrec de regidor de Serveis Municipals i Medi Rural que exerceix, espero i desitjo que sigui per una decisió de motivació i repte personal i no pas per una tria anàrquica de la regidoria. Per tant, de ben segur, abans d'ocupar la corresponent regidoria, presentava un programa d'objectius per a la millora de l'estètica de Cervera i els seus carrers, que

dóna tant al mateix ciutadà com als turistes atrets pel nostre important patrimoni, tot i que malauradament marxen resignats després d'haver comprovat que els edificis culturals i religiosos que volien visitar romanen tancats.

Centrem-nos, però, en els afers de què s'ocupa la seva regidoria i en el moll de la qüestió que li vull plantejar.

Des de ja fa molt de temps, els carrers, places... de la nostra vila ens mostren el seu aspecte diguem-ne menys harmònic i confortable a causa d'un oblit considerable per part de la Paeria.

Estic totalment d'acord que bona part del deteriorament, sobretot pel que fa al mobiliari urbà, és degut a l'incivisme de certs indíots, i com a veí de Cervera, celebro l'aprovació en el darrer ple de les ordenances municipals de civisme. Ara bé, aquesta problemàtica, poso en dubte que sigui la gran conseqüència de l'aspecte dels nostres carrers.

Aquest text pretén esdevenir una reflexió personal per tal d'esbrinar si la segona part de la dicotomia que li comentava (és a dir, trobar aquella metodologia organitzativa més adequada per poder desplegar satisfactòriament la idea) funciona correctament o no. Per tant, em pregunto si la comunicació i l'organització

entre la seva regidoria (que dóna les premisses) i la brigada municipal (que duu a terme les ordres rebudes, i així, esdevé una realitat tangible per a tots els cerverins) funcionen favorablement.

Si el problema només fos degut a incivisme, problema que també assetja ciutats veïnes, penso sincerament que els nostres carrers mostrarien un aspecte més engrescador per passejar-s'hi.

Plantar moltes plantes en un dia concret per després deixar-les morir a causa de la invasió de plantes més fortes i més competitives, conegudes popularment com a males herbes, no denota cap acte d'incivisme, sinó una absència total d'organització i comunicació entre la seva regidoria i la brigada municipal.

Aquest és un dels molts exemples que podria citar i dels quals no es precisament l'incivisme la causa del problema.

Aquest tema, evidentment, és un motiu de preocupació per a molts veïns de Cervera. Espero, doncs, rebre una resposta per tal de conèixer el seu punt de vista de com vol millorar l'aparença de la nostra ciutat, tant per als vilatans com per a aquells que visiten la capital de la Segarra.

Moltes gràcies per endavant,

Eugeni de Ribelles

La defensa del patrimoni

En referència als escrits de la secció *Gaudim amb l'art* i altres relacionats amb la defensa del patrimoni cerverí, considero que existeix tot el dret d'expressar aquesta opinió i em sembla correcte que hi hagi una vetlla per conservar el ric patrimoni que té la nostra ciutat. Però quan hom s'autoproclama defensor del llegat patrimonial hauria de ser-ho en tots els casos que aquest sigui malmès. Hem estat testimonis de la desaparició

de part d'aquest llegat patrimonial i, en aquestes ocasions, aquestes veus han callat. Em refereixo a actuacions de nivell urbanístic i a altres que han afectat elements catalogats per les normes urbanístiques en vigor de l'ajuntament de Cervera.

En aquest sentit, patrimoni és allò que la normativa de la Paeria cerverina dictamina i la decisió que un element sigui o no catalogat depèn d'un estudi que haurà realitzat

i declarat aquesta administració. Així, doncs, si es vol lluitar per una millor catalogació i estructura urbanística de la ciutat s'ha d'acudir a l'organisme que li pertoca aquesta tasca, i no atacar propietaris i arquitectes que, dins del seu dret els primers i executant la seva professió els segons, no són ells qui estableixen el futur urbanístic i arquitectònic de Cervera.

Francesca Gomà Balcells

El lector escriu

segarra@mailxxi.com

Ap. de correus, 80 25200 Cervera